RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. september 2003 *

I sag T-71/02,

Classen Holding KG, Essen (Tyskland), ved Rechtsanwalt S. von Petersdorff-Campen, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), ved S. Laitinen, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

International Paper Co., New York, New York (USA), ved abogado E. Armijo Chávarri,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 14. december 2001 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 810/1999-2), der — efter at en begæring om »restitutio in integrum« ikke var blevet taget til følge — afviste at behandle klagen over Indsigelsesafdelingens afgørelse i en indsigelsessag mellem Classen Holding KG og International Paper Co.,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. april 2003,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 59 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret, har følgende ordlyd:

»Klagefrist og klagens form

Klagen skal indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.«

2 Artikel 78, stk. 1 til 3, i forordning nr. 40/94 bestemmer følgende:

»Restitutio in integrum

1. En ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sag ved Harmoniseringskontoret, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for Harmoniseringskontoret at

overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.

2. Begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør. Den ovenfor omhandlede undladelse skal bringes til ophør inden for samme frist [...]

3. Begæringen skal begrundes og skal angive de omstændigheder, den støttes på. Den anses først for indgivet, når gebyret for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.«

3 Regel 49, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1) lyder således:

»Afvisning af klager

1. Opfylder en klage ikke bestemmelserne i forordningens artikel 57, 58 og 59 samt regel 48, stk. 1, litra c), og stk. 2, afviser appelkammeret klagen, medmindre manglerne afhjælpes inden udløbet af de frister, der gælder i henhold til forordningens artikel 59.«

Klagesagens faktiske omstændigheder

4 Den 1. april 1996 indgav International Paper Co. (herefter »intervenienten«) i henhold til forordning nr. 40/94 en EF-varemærkeansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM).

5 Varemærket, som ansøgtes registreret, var ordmærket BECKETT EXPRESSION.

6 De varer, for hvilke varemærkeansøgningen blev indgivet, henhører under klasse 16 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer til følgende beskrivelse: »Papir, pap, varer heraf og ikke indeholdt i andre klasser, tryksager, bogbinderiartikler, fotografier, papirhandlervarer, klæbemidler til papirvarer og til husholdningsbrug, artikler til brug for kunstnere, pensler, skrivemaskiner og kontorartikler (dog ikke møbler), instruktions- og undervisningsmateriale (dog ikke apparater), plastikmateriale til emballeringsbrug (ikke indeholdt i andre klasser), spillekort, tryktyper, klichéer«.

7 Varemærkeansøgningen blev offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 22/97 af 6. oktober 1997.

8 Den 23. december 1997 rejste sagsøgeren under sit tidligere navn, »Classen-Papier KG«, indsigelse i henhold til artikel 42, stk. 1, i forordning nr. 40/94. Indsigelsen var støttet på registreringen i Tyskland af ordmærket Expression for de varer, der henhører under klasse 16 i Nice-arrangementet og svarer til følgende beskrivelse: »papir, pap og papir- og papartikler«.

9 Indsigelsen blev afvist af Indsigelsesafdelingen ved afgørelse af 8. oktober 1999, meddelt sagsøgeren ved telefax af samme dag, med den begrundelse, at varerne — i betragtning af forskellen på de pågældende tegn — ikke var tilstrækkeligt identiske til at bevise, at der var risiko for forveksling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, på det relevante område i Fællesskabet, nemlig Tyskland.

10 Den 30. november 1999 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 59 i forordning nr. 40/94 en klage med henblik på annullation af Indsigelsesafdelingens afgørelse. Den 10. februar 2000 indgav sagsøgeren en skriftlig begrundelse for klagen.

11 Ved e-mail af 26. april 2000 informerede Harmoniseringskontorets appelkamres justitskontor sagsøgeren om, at den skriftlige begrundelse for klagen i henhold til bestemmelserne i artikel 59 i forordning nr. 40/94 skulle have været indgivet inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen om Indsigelsesafdelingens afgørelse til indsigeren, dvs. senest den 8. februar 2000. Justitskontoret tilføjede, at den skriftlige begrundelse for klagen var blevet indgivet den 10. februar 2000, hvorfor »klagen antageligt [måtte] afvises«. Sagsøgeren blev anmodet om at indgive sine eventuelle bemærkninger hertil og dokumentation til støtte herfor senest den 26. juni 2000.

12 Ved skrivelse af 29. maj 2000, modtaget på Harmoniseringskontoret den 30. maj 2000, indgav sagsøgeren en begæring om restitutio in integrum (genindsættelse i tidligere rettigheder) på grundlag af artikel 78 i forordning nr. 40/94. Sagsøgeren gjorde deri gældende, at den frist, der er fastsat for indgivelse af den skriftlige begrundelse for klagen, ikke var blevet overholdt, fordi sagsøgerens advokat var blevet syg. Begæringen var vedlagt en skriftlig erklæring herom, der var afgivet under ed.

13 Ved afgørelse af 14. december 2001 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret at behandle klagen og afslog begæringen om restitutio in integrum. Den anfægtede afgørelses punkt 16 lyder således:

»I nærværende sag er det godtgjort, at »hindringen« i henhold til artikel 78, stk. 2, [i forordning nr. 40/94], bestod i, at indsigerens advokat blev syg. Denne hindring ophørte, da indsigerens advokat genoptog sit arbejde den 10. februar 2000 og underskrev den skriftlige begrundelse [for klagen]. Begæringen om restitutio in integrum skulle således indgives inden for en frist på to måneder fra denne dag, [dvs.] senest den 10. april 2000. Da begæringen først er blevet indgivet den 30. maj 2000, afvises den, uden at det er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet, om den hævdede hindring var tilstrækkelig.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

14 Ved stævning udformet på engelsk og indleveret til Rettens Justitskontor den 14. marts 2002 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

15 Intervenienten har ikke inden for den frist, som Rettens Justitskontor har fastsat herfor, modsat sig, at engelsk bliver processproget.

16 Harmoniseringskontoret har indleveret sit svarskrift til Rettens Justitskontor den 18. juli 2002. Intervenienten har indleveret sit svarskrift til Rettens Justitskontor den 24. juli 2002.

17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

18 Sagsøgeren og intervenienten har henholdsvis den 25. og den 28. april 2003 meddelt Retten, at de ikke vil deltage i retsmødet.

19 Harmoniseringskontoret har afgivet indlæg og har mundtligt besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 30. april 2003.

20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Harmoniseringskontoret frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Det første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 78 i forordning nr. 40/94

Parternes argumenter

23 Sagsøgeren har anført, at selskabets overskridelse af den frist, der er fastsat i artikel 59 i forordning nr. 40/94 for indgivelse af den skriftlige begrundelse for klagen, skyldes både den ansvarlige direktørs arbejdsbyrde og dennes fravær. Den

3. februar 2000 dikterede en af de jurister, der behandler patentspørgsmål, D., det første udkast til begrundelsen. Udkastet blev renskrevet den følgende dag og af D.'s sekretær, S., lagt i den udgående post sammen med al den post, der skulle afsendes mandag den 7. februar 2000.

24 Sagsøgeren har tilføjet, at S. er ansvarlig for den pågældende sag, såvel som for behandling af varemærkesager generelt, og at hun også er ansvarlig for overvågning af frister. Fristerne noteres i særlige bøger, kalendere og elektronisk førte tabeller, der hele tiden overvåges. Den interne frist for at færdiggøre begrundelsen og at sende den til Harmoniseringskontoret var den 7. februar 2000. Dette var blevet noteret både i de særlige bøger og i S.'s kalender.

25 Den 7. februar 2000 kunne D. imidlertid ikke komme på arbejde på grund af sygdom. Så snart S. havde hørt, at D. ikke ville kunne genoptage sit arbejde før den 10. februar 2000, kontrollerede hun den udgående post på hans kontor, men overså begrundelsen, som skulle have været afsendt den følgende dag, og som var klar til at blive underskrevet. Den skriftlige begrundelse for klagen blev derfor ikke underskrevet af nogen medarbejder og blev liggende i bakken for udgående post.

26 Efter at D. var kommet tilbage på arbejde dem 10. februar 2000, blev den skriftlige begrundelse for klagen i ganske lille omfang ændret, underskrevet og faxet til Harmoniseringskontoret. På grund af D.'s fravær og en betydelig arbejdsbyrde opdagede hverken D. eller S. imidlertid fristoverskridelsen på to dage.

27 Sagsøgeren er af den opfattelse, at det var på grund af D.'s sygdom og hans og S.'s arbejdsbyrde, at fristen for indgivelse af den skriftlige begrundelse for klagen ikke blev respekteret. Der er tale om en hindring i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 78 i forordning nr. 40/94. Det må antages, at denne hindring

først ophørte på den dag, hvor Harmoniseringskontoret sendte meddelelsen pr. e-mail, dvs. den 26. april 2000. Det sagsøgende selskab finder derfor, at dets begæring om restitutio in integrum, der blev indgivet den 30. maj 2000, blev indgivet inden for den tomånedersfrist, der er fastsat i artikel 78 i forordning nr. 40/94.

28 Såfremt Retten skulle finde, at begæringen af 29. maj 2000 er blevet indgivet efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 78 i forordning nr. 40/94, har sagsøgeren subsidiært gjort gældende, at en begæring om restitutio in integrum fremgår implicit af den skriftlige begrundelse for klagen, der blev indgivet den 10. februar 2000.

29 Harmoniseringskontoret, der på dette punkt støttes af intervenienten, har anført, at det i den foreliggende sag er klart, at den omhandlede hindring ophørte ved slutningen af D.'s sygdom, og ikke — i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført — ved Harmoniseringskontorets e-mail vedrørende den manglende iagttagelse af fristen for indgivelse af den skriftlige begrundelse for klagen.

30 Ved e-mailen af 26. april 2000 gav Harmoniseringskontoret alene sagsøgeren mulighed for at bevise, at kontorets første opfattelse, hvorefter den skriftlige begrundelse var indkommet for sent, i virkeligheden var fejlagtig. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, har Harmoniseringskontoret tilføjet, at den nævnte e-mail ikke har medført, at der ved afsendelsen heraf begyndte at løbe en ny frist for indgivelse af en begæring om restitutio in integrum. E-mailen har på ingen måde påvirket den frist, der begyndte at løbe, da den omhandlede hindring ophørte.

31 Harmoniseringskontoret har på den baggrund konkluderet, at appelkammeret med rette fandt, at hindringen — i nærværende sag fravær på grund af sygdom — ubestrideligt ophørte den 10. februar 2000, da D. genoptog arbejdet og

underskrev den skriftlige begrundelse for klagen. Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at advokaten fra dette tidspunkt — som »bonus pater familias« og på eget initiativ — skulle have indgivet en begæring om restitutio in integrum inden for en frist på to måneder, dvs. senest den 10. april 2000. Da begæringen først blev indgivet den 30. maj 2000, dvs. omkring tre og en halv måned efter »hindringens ophør«, var det med rette, at appelkammeret afviste den.

32 Harmoniseringskontoret har desuden gjort gældende, at de omhandlede frister ikke er overladt til kontorets skøn.

33 Intervenienten har også anført, at de fastsatte frister ikke kan fortolkes fleksibelt, da der må tages hensyn til de andre parters interesser.

34 Intervenienten har tilføjet, at betingelserne i artikel 78 i forordning nr. 40/94 under ingen omstændigheder er opfyldt i den foreliggende sag. Det forhold, at D. ikke bemærkede forsinkelsen med indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen, da han genoptog sit arbejde, udgør ikke en hindring i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 78 i forordning nr. 40/94, men beviser derimod, at sagsøgeren ikke har vist den efter omstændighederne nødvendige omhu.

Rettens bemærkninger

35 Det bemærkes, at artikel 78, stk. 2, i forordning nr. 40/94 har følgende ordlyd: »Begæringen [om restitutio in integrum] skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør«, og »[d]en ovenfor omhandlede undladelse skal bringes til ophør inden for samme frist«.

36 Sagsøgeren er i det væsentlige af den opfattelse, at den hævdede hindring først ophørte den 26. april 2000, da Harmoniseringskontoret i den nævnte e-mail gjorde selskabet opmærksom på, at den skriftlige begrundelse for klagen var blevet indgivet for sent. Sagsøgeren har derfor anført, at tomånedersfristen, der er fastsat i artikel 78 i forordning nr. 40/94, først begyndte at løbe på denne dag.

37 Det skal følgelig undersøges, hvornår den hævdede hindring ophørte.

38 I den henseende er det ubestridt, at D. efter sin sygdom genoptog sit arbejde den 10. februar 2000 og på samme dag underskrev den skriftlige begrundelse for klagen og sendte den til Harmoniseringskontoret. Selv hvis det antoges, at de for den forsinkede indgivelse af den skriftlige begrundelse afgørende omstændigheder, nemlig D.'s sygdom og hans og S.'s arbejdsbyrde, udgjorde en hindring i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 78 i forordning nr. 40/94, hvilket Harmoniseringskontoret ikke bestrider, ophørte denne hindring efter sin natur, da D. vendte tilbage til sit arbejde. Da D. underskrev den skriftlige begrundelse for klagen den 10. februar 2000, var den nævnte hindring ophørt. På dette tidspunkt var det desuden muligt for ham at konstatere, at den omhandlede begrundelse var forsinket.

39 S. burde endvidere have bemærket forsinkelsen på det tidspunkt, da begrundelsen blev sendt til Harmoniseringskontoret. Det følger nemlig af beskrivelsen af hendes ordning med kontrol af frister, der er givet ovenfor i præmis 24 og i begæringen om restitutio in integrum, at sagsøgeren generelt havde pålagt sine medarbejdere at overvåge frister. Som sagsøgeren selv har anført, var S. ansvarlig for den pågældende sag, for behandling af varemærkesager generelt samt ansvarlig for overvågning af frister. Ifølge sagsøgeren noteres fristerne i særlige bøger, kalendere og elektronisk førte tabeller, der hele tiden overvåges. Den interne frist for at færdiggøre den omhandlede begrundelse og at sende den til Harmoniseringskontoret var den 7. februar 2000. Dette var blevet noteret i de særlige bøger og i S.'s kalender.

40 Selv hvis det antoges, at D.'s sygdom sammenholdt med den fejl, S. hævdes at have begået, udgjorde en hindring i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 78 i forordning nr. 40/94, kan det ikke antages, at overskridelsen af fristen for at indgive den skriftlige begrundelse for klagen, som hævdet af sagsøgeren, alene skyldes S.'s forsømmelse, der bestod i, at hun ikke opdagede den omhandlede begrundelse i den udgående post på D.'s kontor. Ordningen med kontrol af de løbende frister på sagsøgerens kontor burde sædvanligvis have ført til, at denne fejl omgående blev opdaget, da de særlige bøger, kalendere og elektronisk førte tabeller, som sagsøgeren selv har anført, hele tiden overvåges (jf. i den retning Rettens dom af 20.6.2001, sag T-146/00, Ruf og Stier mod KHIM (billedet »DAKOTA«), Sml. II, s. 1797, præmis 56-61).

41 Sagsøgerens argument om, at det først er fra det tidspunkt, hvor Harmoniseringskontoret har gjort opmærksom på en forsinkelse med indgivelsen af en skriftlig begrundelse for klagen, at fristen, der er fastsat i artikel 78 i forordning nr. 40/94, begynder at løbe, ændrer ikke noget herved. I den forbindelse skal det for det første fastslås, at den nævnte e-mail er udtryk for en praksis ved Harmoniseringskontoret, som kontoret på ingen måde er forpligtet til i henhold til der relevante bestemmelser i forordning nr. 40/94, og at denne e-mail i hvert fald ikke kan have betydning for begyndelsen af den frist, der er fastsat til at indgive en begæring om restitutio in integrum. For det andet bemærkes, at en sådan fortolkning åbenbart er i strid med ordlyden af artikel 78, stk. 2, i forordning nr. 40/94. Dette argument må følgelig forkastes.

42 Begæringen om restitutio in integrum skulle således have været indgivet senest den 10. april 2000. Det var derfor med rette, at appelkammeret fandt, at begæringen om restitution in integrum var blevet indgivet efter tomånedersfristen, der er fastsat i artikel 78 i forordning nr. 40/94.

43 Sagsøgerens subsidiære argument om, at der i den skriftlige begrundelse for klagen, der blev indgivet den 10. februar 2000, implicit fremgår en begæring om restitutio in integrum, kan heller ikke tiltrædes.

44 I den forbindelse bemærkes, at den skriftlige begrundelse for klagen ikke indeholder nogen oplysninger, hvoraf der kan udledes en begæring om restitutio in integrum. Under alle omstændigheder fremgår det klart af artikel 78, stk. 1 og 3, i forordning nr. 40/94, at anmodningen om restitutio in integrum skal fremgå af en begæring, der skal begrundes, og som skal angive de omstændigheder, den støttes på. Anmodningen om restitutio in integrum skal derfor udgøre en særskilt akt, der er forskellig fra den akt, hvorved klagen indgives.

45 I henhold til artikel 78, stk. 3, i forordning nr. 40/94 er en begæring om restitutio in integrum endvidere først indgivet, når gebyret for genindsættelse i de tidligere rettigheder er betalt. Som det imidlertid i denne sag følger af anmodningen om restitutio in integrum, var det først den 29. maj 2000, da begæringen blev indgivet, at sagsøgeren betalte det nævnte gebyr. Det kan derfor ikke antages, at der implicit fremgår en begæring om restitutio in integrum af den skriftlige begrundelse.

46 Det følger heraf, at det første anbringende må forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 59 i forordning nr. 40/94

Parternes argumenter

47 Sagsøgeren har gjort gældende, at indgivelsen af en skriftlig begrundelse for klagen ikke er en betingelse for, at en sag kan blive realitetsbehandlet. Klagen skal stadig behandles, selv om den skriftlige begrundelse for klagen er blevet indgivet

efter fristens udløb. Ifølge sagsøgeren havde appelkammeret tilstrækkelige oplysninger til rådighed til at træffe afgørelse i klagesagen, da den var blevet indgivet og klagegebyret blevet betalt inden for tomånedersfristen, der er fastsat i artikel 59 i forordning nr. 40/94.

48 Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at Harmoniseringskontoret derved, at det har afvist selskabets klage med den begrundelse, at klagebegrundelsen ikke var blevet indgivet inden for fristen, har tilsidesat dets ret til en retfærdig sagsbehandling og dermed har tilsidesat dets grundlæggende rettigheder.

49 Harmoniseringskontoret, der på dette punkt støttes af intervenienten, har understreget, at den i overensstemmelse med artikel 59 i forordning nr. 40/94 fastsatte indgivelse af en skriftlig begrundelse for klagen efter regel 49, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 er en obligatorisk betingelse for, at klagen kan behandles. Det forhold, at der indgives en klage og betales klagegebyr inden for de fastsatte frister, kan under alle omstændigheder ikke afhjælpe den mangel, at en sag ikke kan behandles, fordi der ikke inden for fristen er indgivet en skriftlig begrundelse for klagen. Ifølge Harmoniseringskontoret fastsætter regel 49, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 tre forskellige betingelser, der inden for deres respektive frister skal være opfyldt kumulativt.

Rettens bemærkninger

50 I henhold til regel 49 i forordning nr. 2868/95 afviser appelkammeret en klage, hvis den ikke opfylder de kumulative betingelser, der er fastsat i artikel 57 til 59 i forordning nr. 40/94.

51 Artikel 59, sidste punktum, i forordning nr. 40/94, lyder således: »Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.«

52 I den foreliggende sag er det ubestridt, at sagsøgeren indgav klagen den 30. november 1999 uden at begrunde den, og at selskabet ligeledes betalte klagegebyret. Det er endvidere ubestridt, at selskabet først indgav den skriftlige begrundelse for sin klage den 10. februar 2000, selv om Indsigelsesafdelingens afgørelse var blevet meddelt det den 8. oktober 1999. Det fremgår endvidere af Harmoniseringskontorets sagsakter, at Harmoniseringskontoret, da det den 19. december 1999 gav meddelelse om registrering af klagen, gjorde sagsøgeren opmærksom på, at en skriftlig begrundelse for klagen skulle indgives inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen om Indsigelsesafdelingens afgørelse.

53 Klagen af 30. november 1999 indeholder imidlertid ingen begrundelse for klagen. Begrundelsen blev ikke præciseret eller kort anført i klageskriftet, men det blev anført, at redegørelsen herfor ville fremgå af en senere skrivelse. Selve klagen er blot en blanket fra Harmoniseringskontoret, der alene indeholder de grundlæggende informationer vedrørende sagsøgeren og den anfægtede afgørelse. Det bemærkes endvidere, at det udtrykkeligt fremgår af blanketten, at begrundelsen for klagen skal vedlægges eller indgives senere. Da den skriftlige begrundelse for klagen først blev indgivet efter udløbet af fristen i artikel 59 i forordning nr. 40/94, må sagsøgerens klage anses for at være indgivet uden begrundelse, og en sådan begrundelse udgør en betingelse for, at klagen kan behandles.

54 I betragtning af ordlyden af artikel 59 i forordning nr. 40/94 må sagsøgerens argument om, at den skriftlige begrundelse for klagen ikke udgør en betingelse for, at en sag kan behandles, forkastes.

55 Følgelig må det andet anbringende ligeledes forkastes, og Harmoniseringskontoret må derfor i det hele frifindes.

Forslaget om vidneafhøring

56 På baggrund af ovenstående er der ikke anledning til at afhøre S. som vidne, da Retten på grundlag af de påstande, anbringender og argumenter, der er fremsat under den skriftlige forhandling, samt på grundlag af de fremlagte dokumenter kan træffe afgørelse i sagen.

Sagens omkostninger

57 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale Harmoniseringskontorets og intervenientens omkostninger i overensstemmelse med deres påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Tiili Mengozzi Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. september 2003.

H. Jung

Justitssekretær

V. Tiili

Afdelingsformand